

[Wilhelm]

En sådan ekspropriation har man søgt at forskrække befolkningen imod. Forskellige vidtløftige personer har slynget kolossale erstatningsbeløb ud i debatten. Derfor vil jeg gerne understrege, at det ændringsforslag til finansloven fra VS' side, som flertallet stemte ned i går, og som afsatte et rammebeløb på 3 mia kr. til maksimalekspropriationserstatning, angiver nøjagtig, hvad der maksimalt skal betales i erstatning ved fuldstændig ekspropriation, hvis man ellers kan tro de forfatningslærde på dette punkt. Det er altså et beløb, der er mindre end det dobbelte af den landbrugsstøtte, man lige i korridorerne og uden for salen her har siddet og besluttet sig til i de sidste dage.

Jeg skal ikke kunne sige, hvorfor cheføkonomen i Jernets arbejdsspotterforening slynger om sig med erstatninger på flere hundrede milliarder kroner. Forstand har han ikke på det. Sat sig ind i det har han ikke, men der er jo tradition for, at man lige fra netop den post ryger over til en betroet post i A. P. Møller-koncernen.

Peter Germer, som var fremskridtspartiets kandidat til ombudsmandsposten for et par år siden, Peter Germer, som samtidig er professor i statsforfatningsret ved Århus universitet, sagde til Ekstra Bladet forleden – og det er på linje med, hvad han sagde ved høringsforleden –:

»Kun hvis staten ville inddrage hele bevillingen, er det sikkert, at der ville være tale om ekspropriation, og så skal der betales erstatning. Men lovgivningsmagten kan fastsætte regler om erstatningsberegning, f. eks. når der skal betales erstatning på grundlag af de foretagne investeringer plus en rimelig forrentning. En sådan lovbestemt erstatning vil domstolene ikke tilsidesætte.«

Ja men det er præcis den formel, vi anvendte, da vi udarbejdede og beregnede VS' ændringsforslag, og det giver et beløb på maksimalt 3 mia kr. Her er Germer fuldstændig på linje med, hvad professoren i statsforfatningsret ved Københavns universitet, Henrik Zahle, og andre kyndige folk på forfatningsretten og på ekspropriationserstatningsproblemerne har sagt i debatten i den seneste tid, bl. a. ved høringsen i lørdags.

Nu taler man så ondt om 1976-ordningen, og det er der også god grund til, men jeg vil gerne understrege, at et indgreb, der bare i nogen måde følger regeringens forhandlings-

oplæg, løser ingen problemer og vil ikke holde. Der går mindre end 4 år, før vi alle sammen kan tale ondt om det og sige, at det var heller ikke nogen løsning.

Jeg vil derfor opfordre til, at i hvert fald de partier, som er indstillet på at gøre noget ved en lovgivning på dette område, undlader at komme med alle de her løse udtalelser, vi har hørt om arealafståelse, om beskatningsret, om ekspropriationserstatningens størrelse, om D.O.N.G.s reelle rolle, om valutakonsekvenser osv. osv., men i stedet forsøger undtagelsesvis at sætte sig ind i de her ting.

Jeg siger det bl. a., fordi socialdemokratiets politiske ordfører, hr. Ole Espersen, forleden blev citeret i Ekstra Bladet. Hvis det ellers er rigtigt, så sagde han, at det er livsvigtigt, at vi i den meget ubehagelige økonomiske situation, vi befinder os i i forhold til udlandet, ikke skal købe dansk olie for udenlandsk valuta. Det er flintrende ligegyldigt, hr. Ole Espersen. Det diskuterede vi under DUC-debatten for 2 måneder siden, og det gav olieministeren mig ret i. Hr. Erhard Jakobsen havde ikke forstået det, for hans uddannelse ligger, før man opfandt de konvertible valutaer. Det er det, der er problemet. Men der er intet i regeringens udspil, hvis man følger det, som overhovedet hjælper på det problem, som hr. Ole Espersen her udtaler sig til Ekstra Bladet om. Det viser lidt om, at selv folk, der har været temmelig meget inde i de seneste forhandlinger, har al mulig grund til at sætte sig lidt bedre ind i det og i hvert fald ikke komme med sådanne løse udtalelser.

Jeg finder, at vi bør undgå den slags situationer, at de partier, der ellers er villige til at gøre noget ved det her, udtaler sig så løsagtigt, at man f. eks. kan tale om, at man ønsker en norsk ordning, men man ønsker ikke, at D.O.N.G. skal ind i billedet. Ja men herregud, det norske Statoil er dybt, dybt inde i billedet i den norske ordning, og det er jo i virkeligheden ikke andet, man har talt om herhjemme.

Jeg vil gerne til sidst – eller næsten til sidst – understrege, at det er forkert, når man i denne debat lader, som om der kun er to muligheder, enten nye koncessioner, måske på nogle bedre vilkår, eller statslige selskaber, der driver det hele. Der er ikke andre muligheder i Nordsoen, men hvorfor skal vi holde os til det? I det meste af den øvrige